

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Հերի՛ք է որքան բախտը խաբուսիկ . . .

Հերի՛ք է որքան բախտը խաբուսիկ
Չքնաղ վարդերով սփռեց իմ ուղին.
Որքան ջերմ սիրո երանգներ գողտրիկ
Անհույս հուզեցին իմ մատաղ հոգին:

Նոցա ծաղկալից, անհոգ վայելքին
Ահա՛ տալիս եմ իմ վերջին բարև,
Եվ նոր ողջույնով փշալից կյանքին
Իմ երգն ու սիրտը բերում եմ պարգև:

1890

Յատուկ Պոէմ